

Omdat we dat wel zijn
Gershwin Bonevacia

Hoe ga je het gesprek aan?
Wat doe je tegen onrecht?
Wie blijft er stil?
Wie raakt er verbitterd?

Jezelf zijn is geen extraatje, maar de enige manier waarop we kunnen uitdragen
wie we ten diepste zijn.

Om in leven te blijven moeten we het getik van onze horloges
omruilen voor het geklop van ons hart.

Willen we naar een volgende verdieping,
dan moeten we diep van binnen plaatsnemen en
langzaam beginnen lief te worden.

Diversiteit is geen idee, maar een lichaam,
een schelp, een rondgang naar meer, een overgave,
de draad die je terug wil volgen als je bent blijven hangen,
als je niet meer omhoog durft, als je heel langzaam kwetsbaar bent gegroeid.

Geen moment, maar het gevoel dat lijkt op kijken naar een lege plek in de lucht
omdat je weet dat daar ooit licht zal branden, het gevoel dat lijkt op je ogen sluiten
maar niet bang zijn om te vallen, juist alles in je voelen stijgen,
geen beeld, geen passage, maar een landschap gebloemschikt naar het ritme van de mensen en de kunsten.

Hoe ga je het gesprek aan?
Wat doe je tegen onrecht?
Wie blijft er stil?
Wie raakt er verbitterd?

Laat dit geen strijd zijn, waarin alleen de sterksten overleven,
maar een compositie, waarin alle mensen een stukje bijdragen,
zoals instrumenten in een opera, of woorden in een gedicht.

Diversiteit moet je beschermen, dus in opstand komen.
We zijn een oneindige expositie,
een permanente tentoonstelling gewijd

Ik kan het belang niet meer onderstrepen dan er simpelweg te zijn.

We zijn een magische collectie een noodzakelijke verbinding tussen zorg en welzijn.
Niet bestaand uit vaste golven, een systeem, of de stand van de maan, maar vanuit de noodzaak dat iedereen die
hier komt iets probeert te geven waar je over na moet denken met elkaar.

Hoe ga je het gesprek aan?
Wat doe je tegen onrecht?
Wie blijft er stil?
Wie raakt er verbitterd?